

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **I. Š.**, bývajúcej v H., zastúpenej JUDr. M. C., advokátom so sídlom v T.T., proti žalovanému **E. Š.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. T. S., advokátom so sídlom v T.T., o náhradu škody na zdraví, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 18 C 73/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. apríla 2012, sp.zn. 23 Co 83/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 79 € do rúk jej právneho zástupcu JUDr. M. C., advokáta so sídlom v T.T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 6. decembra 2010, č.k. 18 C 73/2010-108 v spojení s uznesením z 18. januára 2011 č.k. 18 C 73/2010-124 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 502,09 € s 9% ročným úrokom z omeškania od 3. apríla 2010 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 575,11 € do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 106 ods. 1, § 420 ods. 1, § 441, § 444 a § 450 Občianskeho zákonníka. Mal za preukázané, že žalovaný spôsobil žalobkyni zranenia svojím protiprávnym konaním, pre ktoré bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 5. novembra 2009, sp.zn. 5 T 83/2008, právoplatným 24. februára 2010 za trestný čin ublíženia na zdraví spáchaný na chránenej osobe. Nepovažoval za preukázané, že k zraneniam žalobkyne došlo aj jej vlastným pričinením, resp. aj jej zavinením. Zistil, že žalobkyňa utrpela zranenia 25. októbra 2006

v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktoré znalec ohodnotil počtom bodov 75, čo pri hodnote bodu 350 Sk predstavuje 26 250 Sk. Ďalej zistil, že žalobkyňa utrpela zranenia 6. júla 2006 v dôsledku protiprávneho konania žalovaného, ktoré znalec ohodnotil počtom bodov 55, čo pri hodnote bodu 345,48 Sk predstavuje 19 002 Sk. Bolestné vyčíslené znalcami v prepočte na menu euro predstavuje sumu 1 502,09 €. Výšku náhrady škody titulom bolestného v sume 1 510,09 € s príslušenstvom ustálil vychádzajúc zo záverov znaleckých posudkov v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. Keďže žalobkyňa si uplatnila nárok vo výške 1 510,32 €, súd vo zvyšku, o zaplatenie 8,23 € návrh zamietol dôvodiac, že zrejme došlo k výpočtovej chybe. Úrok z omeškania odôvodnil ustanovením § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vo výške 9% ročne, platnej v čase vzniku predmetného vzťahu, od 3. apríla 2010, v ktorej dobe už bol žalovaný v omeškani s plnením peňažného dlhu. Nárok žalobkyne v zmysle § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepovažoval za premlčaný, nakoľko si ho uplatnila už v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom a v adhéznom konaní sa ním súd zaoberal na hlavnom pojednávaní, a aj rozhodol tak, že žalobkyňu s jej nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v sume 575,11 €.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 23. apríla 2012, sp.zn. 23 Co 83/2011 v spojení s uznesením 23. apríla 2012 sp.zn. 23 Co 84/2011 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom potvrdzujúcom výroku vo veci samej potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 157,78 € k rukám JUDr. M. C., advokáta so sídlom v T., do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. K námietke žalovaného týkajúcej sa premlčania poukázal na ustanovenia § 100 ods. 1, § 106 ods. 1 a 2, § 112 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že ak bola škoda spôsobená protiprávnym úkonom, ktorý zároveň naplnil skutkovú podstatu určitého trestného činu, právo zo zodpovednosti za škodu možno uplatniť aj v trestnom (adhéznom) konaní. Riadne uplatnenie nároku v trestnom (adhéznom) konaní (§ 46 Trestného poriadku) predpokladá, že z návrhu je zrejmé, z akých dôvodov sa nárok uplatňuje (stačí spravidla tvrdenie, že skutkom, za ktorý je páchatel stíhaný, bola poškodenému spôsobená škoda), ale musí byť uvedená aspoň minimálna suma (výška škody), ktorú poškodený žiada nahradiť. Návrh musí byť urobený v čase od začatia trestného konania do začatia dokazovania na hlavnom pojednávaní. Poukázal na to, že žalobkyňa sa o výške škody preukázateľne dozvedela 15. mája 2008 tým, že sa dozvedela skutočnosti významné

z hľadiska uplatnenia výšky náhrady škody, keďže sa dozvedela aj o rozsahu a výške škody. Návrh podala na súd 6. apríla 2010, jednoznačne pred uplynutím dvojročnej subjektívnej lehoty, ktorá by uplynula 15. mája 2010. Mal za to, že bolo nadbytočne skúmať, či a kedy si uplatnila žalobkyňa kvalifikovane svoj nárok na náhradu škody aj v konaní o trestnej veci (v adhéznom konaní), i keď je nepochybné, že Okresný súd Trnava ju vo výroku svojho rozsudku sp.zn. 5 T 83/2008 z 5. novembra 2009, právoplatnom 24. februára 2010, odkázal podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku so svojím nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, z ktorej skutočnosti vyplýva, že svoj nárok na náhradu škody si uplatnila aj v adhéznom konaní. Dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že nárok žalobkyne nie je premlčaný. Skúmal potom ďalej, či možno náhradu škody primerane znížiť, pričom poukázal na ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka a § 135 ods. 1 tretia veta O.s.p. Konštatoval, že v danej veci však v trestnom konaní bolo vo výroku odsudzujúceho rozhodnutia vyslovené, že žalovaný úmyselne ublížil žalobkyňu na zdraví. Keďže súd je v občianskoprávnom konaní viazaný výrokom odcudzujúceho rozsudku, dospel k záveru, že vzhľadom k úmyselne spôsobenej škode žalovaným na zdraví žalobkyne, nemožno náhradu škody primerane znížiť. Mal za to, že záver súdu prvého stupňa o nemožnosti primerane znížiť náhradu škody je správny a stotožnil sa s ním. Za správne považoval aj rozhodnutie súdu prvého stupňa v príslušenstve, úrokoch z omeškania, prisúdených podľa § 517 ods. 1 prvá veta a 2 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojitosti s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. a ustanovením § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O.s.p. Základné pochybenia súdov nižších stupňov videl **1/** v nesprávnom právnom posúdení premlčania nároku žalobkyne, ako aj v odôvodnení rozsudkov v časti, ktoré je v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. (dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O.s.p. a podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.), **2/** v nesprávnom právnom posúdení podielu žalobkyne na vzniku škody v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka, ako aj v odôvodnení rozsudku v tejto časti, ktoré je v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p. (dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) O.s.p. a podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.) a v tom, že **3/** súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu a odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa, vychádzal z neúplného zistenia skutkového stavu (dovolací dôvod § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p.), nakoľko pri nerešpektovaní námietky premlčania nevykonali potrebné dokazovanie vo vzťahu k ustáleniu podielu žalobkyne

na vzniku škody v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka a nevykonanie dôkazov v tomto smere nezdôvodnil.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby ho dovolací súd ako neprípustné odmietol, pričom si uplatnila aj náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či jeho opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len

na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie primerane vysvetlil, že žalovaný spôsobil žalobkyni zranenia, že v konkrétnom prípade k týmto zraneniam nedošlo aj jej vlastným pričinením a s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia posúdil, že k premlčaniu nároku žalobkyne nedošlo. Samotná skutočnosť, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa

nestotožňuje, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Z obsahu dovolacích námietok vyplýva, že dovolateľ v danej veci namieta predovšetkým nedostatky týkajúce sa vykonávania dôkazov a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Námietka žalovaného, že tým, že súdy nižších stupňov nevyhoveli jeho návrhom na vykonanie dokazovania a tým mu odňali možnosť konať pred súdom, nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovaného nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (vid' napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Žalovaný svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Pokiaľ dovolateľ za inú vadu konania považuje aj nesprávnosť, resp. neúplnosť zistení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Dovolateľ ďalej namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú jej poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 71,37 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,63 €)] predstavuje spolu 79 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová